

za polovinu výnosu zahrádky 80 K, takže zůstává 1.800 K. O tuto částku jest žalobkyně, která na svůj spoluvlastnický podíl od žalované nedostává žádného výtěžku, ročně poškozena, žalovaná je o tuto částku ročně obohacena a je proto žalobkyně oprávněna domáhati se náhrady této částky.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a v otázce, o niž jde, uvedl v

důvodech:

Dovolání vytýká, že odvolací soud neposoudil věc po právní stránce správně maje za to, že služebnost bytu váznoucí knihovně pro žalobkyni na domě čp. 176 v Č. trvá dále, třebaže se žalobkyně stala spoluvlastnicí tohoto domu. Avšak tato výtká, — opírající se o názor, že služebnost bytu zanikla co do ideální polovice domu patřící nyní žalobkyni konsolidací, a že důsledkem toho nemůže žalobkyně uplatňovati své nároky ve příčině služebnosti bytu ani ohledně druhé ideální polovice domu jí nepatřící, takže prý služebnost bytu vázne na celém domě indebite, — není odůvodněna. Služebnost bytu, o kterou jde, byla by podle §§ 524, 526 a 1445 obč. zák., — nehledíc k ustanovení § 1446 obč. zák., — jako služebnost osobní zanikla konsolidací (konfusí), kdyby byla žalobkyně jako oprávněná nabyla plného vlastnictví služebné věci, t. j. domu, o který ve sporu jde; nezanikla však tím, že se žalobkyně stala pouhou spoluvlastnicí tohoto domu. To plyne nejen z doslovu zmíněných ustanovení, která užívají slov: »Spojí-li se«, pokud se týče »kdykoliv splyne . . . v jedné osobě«, nýbrž i z podstaty služebnosti samé. Stala-li se žalobkyně jako oprávněná ze služebnosti bytu v onom domě jeho spoluvlastnicí, vykonává v něm — užívajíc bytu — částečně spoluvlastnické právo na své vlastní ideální polovici, částečně právo na věci cizí, t. j. na ideální polovině domu patřící žalované. Hledíc k tomu, že nelze vymeziti hranici mezi ideálními podíly spoluvlastnickými, nedá se ovšem zjistiti, pokud žalobkyně vykonává právo vlastnické a právo k cizí věci. Na druhé straně je zmíněná služebnost jako taková nedělitelná potud, že jí nemůže býti nabyto na ideální části domu, aniž jí může býti ohledně ideální části pozbyto. Okolnost, že žalobkyně jako oprávněná nabyla spoluvlastnictví domu, nedotýká se tudíž dalšího trvání služebnosti bytu, a to tím spíše, že služebnost je pro ni knihovně vložena a dosud pro ni vázne na celém domě (§ 1446 obč. zák.). Nižší soudy tudíž nepochybily přihlížejíce při výpočtu částky vymáhané žalobou i k uvedené služebnosti bytu.

Čís. 17434.

Poručenský soud jest oprávněn věcně rozhodovati o návrhu advokáta, aby mu byla podle § 16 (4) adv. ř. poukázána odměna za vynaloženou práci a ztrátu času z peněz, jež získal nezletilec ve sporu, v němž ho jako zástupce chudých zastupoval a jež byly pro nezletilce složeny podlehnoucí stranou do sirotčí pokladny.

(Rozh. ze dne 24. října 1939, R II 221/39.)

Prv ý (poručenský) s o u d nevyhověl návrhu advokáta dr. Františka Č., aby mu byla podle § 16 (4) adv. ř. poukázána na úhradu jeho odměny za vynaloženou práci a čas určitá částka z peněz složených pro nezl. Emilii Š. do hromadné sirotčí pokladny a jichž nezl. Emilie Š. získala ve sporu o náhradu škody, v němž ji dr. František Č. zastupoval jako ustanovený zástupce chudých. Své rozhodnutí opřel první soud o to, že není tu jednak souhlasu poručníka dítěte k poukazu peněz, jednak o to, že nabytá částka není tak velká, aby odůvodnila odnětí práva chudých nezletilých. Re k u r s n í s o u d uložil prvnímu soudu, aby po doplnění řízení znovu rozhodl vycházející z názoru, že předpis § 16 (4) adv. řádu je předpisem samostatným a že podle něho nesejde na tom, zda jest u chudé strany odůvodněno odnětí práva chudých či nikoliv. •

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Nesejde na tom, zda vůbec a do jaké míry může advokát palmární pohledávku vymáhati na straně, kterou zastupoval, také v případě § 16 odst. 4 adv. ř. jen sporem, když strana odpírá ji zaplatiti. Odpůrce nezletilé stěžovatelky, odvolávaje se na řečený zákonný předpis, žádal totiž podáním ze dne 7. února 1939 u poručenského soudu, aby mu byla účtovaná palmární pohledávka poukázána ze sirotčí pokladny z peněz, jichž stěžovatelka nabyla ve sporu, v němž ji zastupoval jako zástupce chudých a jež pro ni budou uloženy do sirotčí pokladny. O tomto návrhu mohl a směl poručenský soud rozhodnouti v řízení nesporném, aniž vybočil z mezí své zákonné působnosti. Není tu proto zametečnosti podle § 41 lit. d) nesp. říz. Prvním předpokladem pro to, aby takovému návrhu bylo vyhověno v nesporném řízení, byl však souhlas zákonného zástupce nezletilých. V souzeném případě však tu souhlasu poručníka nebylo, proto první soud právem nevyhověl návrhu stěžovatelčina odpůrce na poukaz peněz stěžovatelčiných ze sirotčí pokladny, když poručník stěžovatelčin souhlas výslovně odepřel. Souhlas takový jako právní jednání nemůže nahraditi usnesení poručenského soudu a ani usnesení soudu rekursního. Bylo proto obnoviti usnesení prvního soudu, protože dodatečného šetření rekursním soudem nařízeného nebylo potřebí a nesejde zatím ani na tom, zda je správný názor rekursního soudu, pokud jde o výklad § 16 (4) adv. řádu, případně v souvislosti s novějším ustanovením c. ř. s. o právu chudých.

Čís. 17435.

Byly-li děti podle dohody uzavřené mezi rozvedenými manžely (§ 142 obč. zák.) ponechány se schválením opatrovnického soudu ve výživě a výchově matčině a zavázal-li se manželský otec k placení výživného pro ně v penězích, nemění se na jeho závazku platiti výživné v p e n ě z í c h nic později vydaným usnesením opatrovnického soudu, které ukládá matce vydání dětí do výživy a výchovy otci, ledaže by se děti ocitly opět v jeho výživě a výchově.